

DICK WOLF

EXECUTIE

Eerste druk 2014

ISBN 978-90-225-6775-3

ISBN 978-94-023-0172-4 (e-boek)

NUR 332

Oorspronkelijke titel: *The Execution*

Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Publishers, New York

Vertaling: Majolein van Velzen

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Brooklyn Bridge: Thinkstock; Inzet man: Mark Owen /
Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet, Soest

© 2014 Dick Wolf

© 2014 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de NYPD, de beste politiemensen ter wereld

Proloog

9 januari

De Amerikaanse staat New York
Een kilometer van de Canadese grens,
ergens ten westen van Lake Champlain

De daverende geweesalvo's hadden een kettingreactie teweeggebracht: complete plakkatens natte sneeuw kwamen van de takken van de sparren af zetten. Jeremy Fisk stond roerloos tussen de bomen. Het wapengeweld was verstomd, maar overal in het rond hoorde hij takken knappen en sneeuwlawines neerploffen in een kring die zich uitbreidde als rimpelingen in een ijzige vijver waar een steen in is gegooid.

En toen... verstomde het eindeloze woud.

Mijn god, dacht Fisk. Ze zijn allemaal dood.

Tien minuten eerder

Ze waren laat, de Zweden. Misschien kwamen ze niet eens.

Inspecteur Jeremy Fisk van Intel, de inlichtingendienst van de NYPD, had absoluut niets met het platteland rond New York. Het idee alleen al. Als kind had hij zo'n beetje overal ter wereld gewoond, maar het grootste deel van zijn volwassen leven had hij in New York City doorgebracht. Hij hield van zijn geadopteerde vaderland met de passie van een bekeerde zondaar. Als officieel New Yorker koesterde hij uit principe een grote minachting voor het platteland. Daar vond je boerenkinkels en woonwagengparken en suïcidale herten die zonder op of om te kijken voor je auto sprongen, zodat je de dichtstbijzijnde sloot in moest. Het platteland was voor boeren en buitenlui. De wet van de jungle heerste er.

Mensen die niet in de stad New York woonden, dachten dat de hele staat New York als vanzelfsprekend kamerbreed geplaveid was. Maar mooi niet! Sterker, de noordpunt van de staat was zo mogelijk nog achterlijker dan Indiana en Kentucky. En hier, in het bos waar Fisk en de FBI momenteel zaten, waren zelfs geen kinkels of woonwagengbewoners of loslopend wild te bekennen. Niets dan bomen. Bomen en sneeuw. Bomen en sneeuw en vier politiemensen uit de grote stad, met het doel een stel Zweden te arresteren die vanuit Canada de grens over zouden komen.

Fisk zat op de achterbank van de onopvallende Jeep te kijken naar de sneeuw die in zware golven neerstortte, als scholen piepkleine grijze visjes. Het zandpad, dat intussen bedolven was onder vijftien centimeter

sneeuw, was een van de tientallen houthakkerspaden, onofficiële grensovergangen die zich als littekens door het schijnbaar eindeloze woud tussen de Saint Lawrence en Lake Champlain slingerden.

‘Ze komen niet, Fisk.’ Dat was Ralph Carver, ICE-agent en de bestuurder van de auto. ‘Ik geef het je op een briefje, die Zweedse klojo’s zitten ergens in Montreal in een lekkere warme Best Western-kamer porno te kijken.’

Rechts naast Carver zat Ari Schaefer, agent van de antidrugsbrigade DEA. De *special agent* die de leiding had, Mary Rose Palestrina, zat achterin naast Fisk. Tussen hen in lagen een lege thermosfles en een holster met daarin Fisks Glock. Het was de gebruikelijke federale alfabetsoep van organisaties die elkaar niet mochten en niet vertrouwden – het recept bij uitstek voor rampzalig verlopemde politieacties.

‘Althans, als we ervan uitgaan dat die gasten niet zomaar aan Fisks brein ontsproten zijn,’ voegde Schaefer van de DEA daaraan toe.

Het was voor de FBI zwaar te verkroppen dat de gewone politie van New York kans had gezien hun voor te zijn bij het opsporen van een seriëuze internationale terreurgroep, en dus zaten ze Fisk al vier uur lang te stangen. Tot nu toe had hij weerstand geboden aan de verleiding om even flink achter uit zijn keel te spreken. Dit was zijn informant, zijn informatie – zijn onderzoek in wezen – maar het mandaat voor de diverse uitvoerende instanties bestond uit samenwerken, informatie uitwisselen. Al was het maar om de media en de geïnformeerde burger te laten zien dat terreurbestrijding een teamsport is. Dit was Fisks operatie, zijn organisatie had alles voorbereid, maar FBI-agent Palestrina deed alsof zij hier de lakens uitdeelde. Ze probeerden Fisk te behandelen als gast op zijn eigen feestje.

‘Kijk eens even om je heen,’ zei Carver. ‘Welke idioot gaat nou met dit weer op pad?’ De ruitenwissers zwiepten continu heen en weer, de verwarming draaide op volle toeren. Door de voorruit hadden ze goed zicht, maar de portierraampjes raakten langzamerhand dichtgesneeuwd, zodat ze de weg waarover de Zweden zouden arriveren, niet goed meer konden zien. De auto stond schuin in de berm geparkeerd, dus de zijraampjes boden het beste uitzicht op de weg.

‘Verdomme,’ zei de DEA’er. ‘Ik zie geen reet. Wie is er aan de beurt?’

‘Ik,’ zei Fisk. Niet dat dat waar was, maar hij had er genoeg van in die auto opgesloten te zitten. Hij had zo’n idee dat de ruiten evenzeer besloe-

gen van de diverse ego's als van hun adem. Carver gaf hem het broze roze sneeuwschuivertje dat hun enige verdediging vormde tegen de zware witte deken, en Fisk duwde het portier open en klom naar buiten.

Het portier sloeg dicht; de stilte was als een balsem voor de ziel. Hij bleef even staan en ademde een dichte pluim kooldioxide uit in de frisse, koude lucht. De temperatuur lag net onder het vriespunt. Zware, natte sneeuw had een ijskorst over de hele auto gevormd, en Fisk ging over de ruiten staan schrapen.

Langzamerhand begon hij zich wel zorgen te maken. Twee verdachten zouden vanuit Canada de Verenigde Staten binnenkomen; Zweedse moslimmilitanten die radioactieve isotopen smokkelden voor een bom die ze ergens in de komende drie weken in New York tot ontploffing wilden brengen. Als iemand hem zes maanden geleden verteld had dat er zoiets bestond als een Zweedse moslimmilitant, had hij dat een enorme mop gevonden.

Maar nu lachte er niemand, niet nadat Magnus Jenssen afgelopen jaar op een haar na kans had gezien president Obama op te blazen op Ground Zero. Fisk had de aanslag persoonlijk vrijdeld. Nu waren er twee nieuwe leden van dezelfde Zweedse cel, niet uit het veld geslagen door de mislukte actie van hun kameraad – sterker nog: gemotiveerd door zijn arrestatie en ophanden zijnde berechting – op weg naar de Verenigde Staten met circa een halve gram van een uiterst giftige, uiterst radioactieve isotoop van het element polonium 210.

Een halve gram klonk niet als veel. Maar eenduizendste gram van dat spul was al dodelijk.

Het oorspronkelijke plan voor de arrestatie had zes leden van een elite-eenheid voor gijzelingen van de FBI omvat, plus een onbemand vliegtuigje van Intel en een helikopter van de douane met een team marechausees aan boord. Maar de bestelbus van de FBI had een eind verderop naar het noorden een aanvaring gehad met een van bovengenoemde suïcidale herten, zodat de bestuurder had moeten uitwijken waardoor de bus van de weg geraakt en over de kop geslagen was. Een van de teamleden lag nu in het ziekenhuis met een ontwrichte schouder, en er was geen schijn van kans dat de elite-eenheid zou kunnen deelnemen aan de overval. De helikopter vol marechausees had terug naar de basis gemoeten vanwege het slechte zicht, en het onbemande toestel was aan de grond gehouden wegens, zoals de eigenaar het stelde, 'suboptimale besturings-

functionaliteit' – vakjargon voor 'op afstand bestuurbare vliegtuigjes doen het niet in de sneeuw'.

Dus nu was het aan de vier mensen in de Jeep. Het goede nieuws was dat de man van de antidrugsbrigade de vuurwapens had laten zien die hij voor de operatie geregeld had: een AR-15 en een Remington 870 met zo veel lasers en flitslichten en optische snufjes dat het wel iets uit een sciencefictionfilm leek. Als het echt in het honderd liep, zei hij grootmoedig, mocht Fisk het geweer hebben. 'Maar de AR is voor mij, maat,' had hij eraan toegevoegd. 'Niemand komt aan mijn AR. Dat is mijn *dushi*.' Hij pakte de karabijn op en begon ertegenaan te rijden. 'Zo is het toch, schatje? Ja toch? Hm? Ja, daar lust je wel pap van, hè, lekkere slet?'

En dat was dan het niveau van de mensen die ze samen met Fisk naar de Canadese grens hadden gestuurd.

Nadat hij een minuut had staan hakken, brak de goedkope roze sneeuwschuiver doormidden en sneed in Fisks pink. Met een vloek smeed Fisk het kapotte ding op de grond. Hijgend bleef hij naar de stukken staan kijken. Hij had met liefde de helft van de trukendoos in de kofferbak gegeven voor één ijsschraper met een lange steel.

Even stond Fisk te trillen van frustratie. De buitengewone stilte vouwde zich om hem heen en hij liet zich erin opgaan in de hoop op enige kalmte, enig verhelderend inzicht. Roerloos stond hij te luisteren.

Geen motorgeluiden uit de richting van Canada. Geen stemmen. Niets.

Plotseling besefte hij dat hij nog nooit ergens geweest was waar het zo stil was. Zijn hele leven niet. Het kwam niet alleen doordat het zo'n afgelegen plek was. Het kwam door de sneeuw zelf. Die had hetzelfde soort effect als de demping in een opnamestudio en zoog de kleinste flintertjes geluid uit het heelal op. Voor een stadsmens als Fisk deed het griezelig aan, een beetje als die scènes in een film waar het geluid stilvalt... en je weet dat er iets vreselijks gaat gebeuren.

Maar het had ook iets moois, al die stille sneeuw. De zon was aan het ondergaan en het landschap was vervaagd tot een sluier van zacht grijs: een kille, schone fleecedeken. Hij zag niet meer dan een hand voor ogen in elke richting. Hij kon niet eens goed beoordelen hoe ver het zicht reikte. Vijftien meter? Dertig? Hij had gehoord van sneeuwstormen waar je geen autolengte voor je uit kon kijken. Dus dit viel nog mee.

Maar toch.

Het was niet het soort dag, peinsde hij, om achter boosdoeners aan te gaan.

Bankrovers zijn dol op sneeuw. Uit zijn dagen als agent in uniform in het centrum van New York herinnerde Fisk zich dat er bij iedere sneeuwstorm minstens een handvol overvallen had plaatsgevonden. Want de dader kon het gebouw binnenwandelen met een skimasker of -bril op, zonder aandacht te trekken. En als er eenmaal op de alarmknop was gedrukt, deed de politie er minstens viermaal zo lang over als normaal. Met een nostalgische glimlach dacht hij terug aan de feloranje fontein tegen de zuiver witte achtergrond van verse sneeuw op Murray Hill: een ontplofte verfbom – bankroofpreventie als openbare kunst.

De ruiten zaten nog steeds vol sneeuw. Fisk dolf het stompje van de roze sneeuwschraper onder de vers gevallen vlokken uit. Het uiteinde was afgebroken in een messcherpe punt. Die had dwars door zijn leren handschoen heen diep in zijn vinger gesneden. Dikke bloedspatten vielen een voor een in de maagdelijke sneeuw. Hij balde zijn vuist zodat zijn gehavende handschoen het bloed kon opvangen en bleef gebiologeerd naar de stilte staan luisteren.

Eigenlijk wilde hij niet terug de auto in, besefte hij. Een zootje alfa-ego's die elkaar de loef wilden afsteken met verhalen over hoe stoer ze wel niet waren, wat voor fantastische rechercheurs ze waren, op school al de besten van het hele voetbalteam, de ruigste bink van het peloton in hun legertijd... bla, bla, bla. Zulke verhalen boeiden niet lang. En die FBI-agent, Mary Rose – snelste sprinter op Fordham en beste scherpschutter van haar jaar in Quantico –, die was de ergste van het stel.

Fisk keek op zijn horloge. In theorie had het tweetal Zweden meer dan een half uur geleden moeten aankomen. Misschien kwamen ze niet meer. Misschien wachtten ze op beter weer. Zoals ieder normaal mens zou doen.

Terwijl hij daar met zijn voeten stond te stampen tegen de kou, voelde hij de druk in zijn blaas. Nog een uitstekende reden om de terugkeer naar de auto een paar minuten uit te stellen. Hij hield zijn hoofd schuin en luisterde. Geen automotoren, geen sinistere Volvo vol terroristen die over de krakendverse sneeuw kwam aanrijden...

Heel even zag hij voor zich wat het effect van warme urine op de dichtgevroren autoruiten zou zijn. Twee vliegen in één klap. Maar zó gek was hij nog niet, besloot hij. De ruiten aan de andere kant van de Jeep had hij nog

niet schoon, maar de ruitenwissers werkten, dus ze konden door de voorruit naar buiten kijken. En langer dan een minuut kostte het hem niet.

Terwijl hij de sneeuw in liep, constateerde hij met verbazing hoe moeilijk begaanbaar die was. Hij had het gevoel dat hij er bespottelijk uitzag terwijl hij met hoog opgetrokken knieën door de sneeuwduinen liep. Maar het was beter dan proberen in een waterfles te pissen terwijl special agent Mary Rose Palestrina naast hem zat te pochen over haar scherpschutterskunsten.

Hij kwam maar langzaam vooruit; de sneeuw vlijde zich rond iedere diepe voetstap en greep zijn laarzen beet. De hoge knieheffingen voelden idioot aan en hij nam zich heilig voor nooit meer grappen te maken over mensen met sneeuwschoenen. De bomen stonden bruin en zwart vlak achter het gordijn van sneeuwvlokken voor zijn gezicht. Hij keek even om: de zilverkleurige Jeep was amper meer zichtbaar. Het was dat hij felrode bloedspatten lekte, als een broodkruimelspoor; anders had hij misschien niet eens makkelijk de weg terug gevonden.

Hij bereikte de eerste bomen en nadat hij de kapotte sneeuwschraper had neergelegd, haakte hij snel zijn riem los en ritste zijn gulp open. Erna, toen hij zijn rits weer dichtdeed, voelde hij zich opgeknapt, vastbesloten de stagnatie van de eindeloze hinderlaag van zich af te zetten: op naar de volgende klus. Hij keek naar zijn vinger; het bloed was al aan het stollen in de kou. Hij bukte zich om de kapotte schraper op te rapen – en op dat moment scheurden de gewerschoten door de stilte.

Instinctief greep Fisk naar zijn Glock. Maar die had hij natuurlijk niet bij zich. Die lag een meter of vijftig verderop, op de achterbank van de zilveren Jeep.

Er sloeg een golf verblindende emotie over hem heen: angst, zelfverwijt en woede. Er klonk nog meer geweervuur, een angstaanjagend aantal schoten, een salvo van automatische wapens, keer op keer in een doeltreffende reeks. De knallen gingen vergezeld van metalige dreunen en het geluid van versplinterend glas.

Net toen hij naar de auto terugrende, viel er plotseling een lawine over hem heen, sneeuw die vanaf de boomkruinen omlaag stortte en nog meer sneeuw lossloeg; de plakATEN ploften sissend en met een nat, onontkoombaar gedreun neer. Fisk was half bedolven; nog meer takken kraakten boven zijn hoofd en een tweede lading sneeuw viel omlaag, een kettingreactie die zich om hem heen uitbreidde.

Met zijn gehandschoende handen groef hij zich vrij. De bovenlaag was nog rul, maar daaronder lag sneeuw die al samengeperst was. Hij hakte erop los met zijn schraper en raakte bijna een laars kwijt toen hij zijn linkerbeen lostrok. Hij greep een splinterig afgebroken sparrentak die vlakbij lag en rende vanuit de beschutting van de bomen het verblindende wit in.

Hij wist dat hij in de juiste richting keek, maar hij zag geen zilveren Jeep. En hij hoorde ook niets, behalve zijn eigen hijgende ademhaling: geen gewerschoten, geen gegil.

Hoeveel had hij er gehoord? Dertig, veertig? De hele aanval had nog geen tien seconden geduurd, maar was van een verbijzelande intensiteit geweest.

Hij liep verder, struikelend door de diepe sneeuw, en verwachtte het ergste.

Ze waren in de val gelokt. Dat kon niet anders. Op de een of andere manier hadden de Zweden de FBI overrompeld terwijl ze stoere verhalen zaten op te hangen in plaats van uit te kijken naar gevaar.

Hij zocht naar zijn eigen voetsporen, die al aan het vervagen waren in de verse sneeuw. Hij zag een druppel bloed van zijn eigen vinger en wist dat hij de juiste kant uit ging.

En toen klonk er nog zo'n gericht salvo. Als aan de grond genageld bleef Fisk staan luisteren. Het klonk zo helder, zo dichtbij – maar ieder geluid leek vervormd, opgeslokt door de wervelende sneeuw.

Klonken daar zware voetstappen achter hem? Weer viel er een kluit sneeuw van de bomen. Hij keek om naar de schimmige, zwarte stammen. En toen weer voor zich.

Twee gestalten. Amper zichtbaar. Vage vlekken – zwart en bruin – die door het wit bewogen. Een sjaal misschien, een muts... een wapen.

Nu schoten ze op hem. Ze hadden zijn voetsporen gezien. Ze volgden zijn bloedspoor. Dat eerste salvo had gemist, twee rondes die in de boomstammen achter hem waren geslagen.

Fisk draaide zich razendsnel om. Hier in het open veld was hij kwetsbaar. Hij moest de afstand zien te vergroten, dan werd hij onzichtbaar. Hij smeedt de tak weg en rende terug naar de bomen, in afwachting van de volgende schoten.

Die kwamen net op het moment dat hij achter de eerste stam wegdook. Hij keek om, maar zag het tweetal niet meteen. *Concentreer je, verdomme!*

Hij had geen automotor gehoord, geen knerpende banden. De enige verklaring was dat ze hun voertuig ergens hadden laten staan en te voet waren gekomen.

De stilte was een marteling. Want daaruit maakte hij op dat de strijd wat betreft de FBI voorbij was. Als ze nog hadden geleefd, had hij iets gehoord; gillen, wat dan ook.

De drie mensen met wie hij net nog in de auto had zitten opsnijden en koffiedrinken – Ari Schaefer, Ralph Carver en Mary Rose Palestrina – waren dood. Daar twijfelde hij niet aan.

Drie collega's uitgeschakeld.

Zodra dat tot hem doordrong, maakten zijn kortstondige verwarring en zijn wroeging plaats voor een stoot kille, harde woede.

Hij keek naar zijn hand. Hij had de vlijmscherpe punt van de afgebroken sneeuwschraper nog in zijn vuist. Het was niet direct een Glock 17. Maar het was iets.

Een golf van misselijkheid. Zo snel kwam de adrenaline opzetten. Die twee gasten – als het er niet meer waren – kwamen de klus afmaken.

Stemmen. Zangerig, althans in Fisks oren. Fisk sprak Arabisch als een Arabier, vloeiend Spaans, school-Frans, wat Duits, wat Thai, enig Bahasa Indonesia. Zijn vader was diplomaat geweest; Fisk had als kind veel gereisd en had een goed oor voor talen.

Maar Zweeds sprak hij niet. Hij had geen idee wat ze zeiden.

Een mannenstem, zacht en gespannen. Een tweede die reageerde. Ze klonken dichtbij, bijna aan de andere kant van zijn boom... maar dat kwam door de sneeuw. Als Fisk hen niet kon zien, konden zij hem niet zien.

Ze kwamen over als soldaten: rustig, beheerst. Aan de geluiden van de overval te horen moesten deze twee Zweden een militaire training achter de rug hebben; dit waren geen onnozele amateurs die de jihad aangrepen om te ontsnappen aan de sleur van hun kantoorbaan.

Zijn telefoon lag ook nog in de auto, te laden. Maar dat deed er niet toe. Hier in dat achterlijke gat was geen spoor gsm-bereik. Had Mary Rose geen satelliettelefoon? Die had hij nú nodig; een satelliettelefoon en een pistool.

Hij zag de donkere schimmen weer opduiken, vaag afgetekend tegen het wit. Zodra ze tussen de bomen kwamen, zouden ze veel beter zichtbaar zijn. Fisk klemde het roze plastic brokstuk steviger beet en sprintte

tussen de bomen door. De sneeuwlaag was hier minder diep, een centimeter of dertig. Hij verwachtte schoten achter zich, maar hoorde niets.

Binnen in zich voelde hij iets uitzetten, iets wat hij al een paar maal eerder in zijn leven had meegemaakt maar waar hij geen naam aan kon geven. Levensgevaarlijke situaties waren uitermate geschikt voor opperste concentratie.

Na die toestand met Magnus Jenssen had de NYPD hem verplicht in therapie te gaan. Niet alleen omdat hij een gewelddadige confrontatie achter de rug had – in de termen van zijn afdeling een ‘significant incident’ – maar ook omdat zijn werk- en levenspartner was vermoord. In zulke gevallen was therapie verplicht.

Fisk had met de psycholoog over het incident gepraat: hoe ze door de tunnel waren geracet om Jenssen tegen te houden; die had ettelijke kilo’s c4 op zijn lijf gebonden, met een ontstekingsmechanisme in het gips rond zijn linkerarm.

‘Weet u, meneer Fisk,’ had de psycholoog gezegd, ‘mensen zouden wel eens kunnen denken dat dat gekkenwerk was. Wat zou u daarvan zeggen?’

‘Ik deed gewoon mijn werk, dokter.’

Dr. Rebecca Flaherty had rood haar. Niet zo’n koperkleurige oranje tint, maar een donkerder, herfstig rood. Ze was mooi, en dat leek Fisk deel uit te maken van haar kracht. Ze zat daar als een ideaalbeeld, als iemand die geen blaam trof. Ze hield haar hoofd schuin en keek hem aan. ‘Tja, dat is natuurlijk waanzin,’ zei ze. ‘Waarom doet u zo nonchalant? Komt dat door het idee van therapie of door mijzelf?’

Fisk sperde zijn ogen open. Ze had hem door.

‘Vertel nu eens hoe u zich echt voelde?’ vroeg ze.

Fisk sloot zijn ogen. Om antwoord te kunnen geven, moest hij terug naar die situatie. En dat veroorzaakte een deel van zijn verzet tegen het therapeutische proces. ‘Ik voelde me geweldig.’

Ze beheerste zich, maar in gedachten slaakte ze een diepe zucht. ‘Iets meer details...?’

‘U vroeg hoe het voelde, en u wilt de waarheid horen. Het voelde ge-

weldig. Het was de juiste beslissing. Geen onduidelijkheid. Geen andere optie zelfs. Ik moest wel. Ik ging ervoor. Alles of niets. En nog iets.’

Er speelde een heel flauw glimlachje rond haar ene mondhoek. ‘Oké.’

‘Ik dacht dat ik zou winnen. Wat zegt u daarvan. Ik wíst dat ik ging winnen.’

‘Hoe wist u dat?’

Daar had hij geen antwoord op. ‘Ik wist het gewoon. Misschien... wat is het alternatief? Als ik verlies, kom ik dat niet eens te weten. Dan ben ik er niet meer. Dus geen verwijten. Geen “Hè, jammer”. Óf ik zou winnen, of niets. En kijk. Stel dat het is mislukt? Stel dat ik de lucht in ben gegaan met een massa onschuldige zielen en een hoop glas en staal? En dit is mijn droomleventje in het hiernamaals.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Zelfde uitkomst.’

‘En dezelfde ellende,’ zei ze.

Fisk knikte. Dr. Flaherty was niet slecht, en hij voelde zich langzamerhand bereid zijn ziel bloot te leggen. ‘Een heleboel ellende. Ze is er niet meer. Als ze nú de deur door kwam, wist ik dat ik dood was. Of dat het een droom was.’

‘En zou je dat liever hebben?’

‘Ik heb geen keus... maar inderdaad, soms wel. Beslist.’

Dr. Flaherty ging verzitten. Ze had een broekpak aan. De stoel maakte geen geluid terwijl ze erin verschoof. ‘Zou ik haar kunnen zijn, als dit een aflevering uit een soort leven na de dood was?’

‘Makkelijk,’ antwoordde Fisk. ‘Maar als ik nou tegen u moet gaan praten alsof u mijn overleden vriendin bent...’

Dat idee zat dr. Flaherty al weg te wuiven. ‘Nee, nee. Ik probeer alleen een grens te trekken tussen fantasie en werkelijkheid.’

‘Ik ken de werkelijkheid,’ zei Fisk. ‘Die ken ik maar al te goed. Waar het op neerkomt, is: toen ik op Jenssen afrende, voelde ik me zuiver. Dat is de beste omschrijving. Zuiver. Rein. Die sprint door die tunnel? Op dat moment was het een pure hel. Maar achteraf bekeken heb ik me volgens mij van mijn levensdagen niet beter gevoeld. Vlak na het ellendigste moment van mijn leven.’

Dr. Flaherty streek het haar dat voor haar ene oog was gevallen uit haar gezicht. ‘En hoe voelt u zich nu? Op diezelfde schaal van wat u beschrijft als uw piekbeleving, met aan de andere kant van het spectrum het dieptepunt van uw leven?’

‘Nu?’ vroeg Fisk. ‘Op dit moment?’

‘Door de bank genomen. De laatste tijd.’

Fisk sloeg zijn armen over elkaar. De airco gonsde, en hij had kippenvel op zijn armen. Hij keek de psycholoog strak aan omdat dat belangrijk leek. Dit proces had iets van een leugendetector, maar hij zat hier niet met een leugen-, maar met een waarheidsdetector.

Hij had geen idee wat hij zeggen moest.

‘U probeert het antwoord te gissen waarmee u het snelst weer aan het werk komt,’ merkte ze op.

Hij schokschouderde. ‘Misschien.’

‘Hier hoeft u zich niet in te houden. Alles wat hier gezegd wordt, is volledig...’

‘Vertrouwelijk. Ja, ja.’ Geloofde ze dat zelf? ‘Er komt iets in mijn dossier, iets wat van invloed kan zijn op de rest van mijn carrière. En op die carrière ben ik gesteld. Ik wil geen negatieve aantekeningen.’

‘Zoals?’

‘Bijvoorbeeld, dat ik een kick krijg van gevaar. Ik snap echt wel hoe dat overkomt. Alsof ik aan het doordraaien ben. Alsof ik op zoek zou gaan naar meer van dat soort gevaarlijke situaties. Vanwege die “piekbeleving”, zoals u het zo treffend formuleert.’

Ze knikte. Was ze nu geïnteresseerd in zijn bezorgdheid? ‘Wat zou u graag in uw dossier hebben?’

‘Het gaat er niet om wat ik wil, het gaat erom wat zij willen. “Ik was bang. Maar het leek me dat ik een kans had een heel slecht iemand neer te schieten. Het enige wat ik wilde, was mijn werk doen en levens redden.” Einde citaat. Alsof de ervaring me nederig gemaakt maar op de een of andere manier gelouterd heeft.’

‘En dat is niet zo?’

‘Daar is het nog te vroeg voor, daar valt nog niets over te zeggen. Maar ik heb geen zin om met een of ander krankzinnig verhaal aan te komen voor die slapjanus van een bureauridder bij Human Resources op het hoofdkantoor. Want die vent heeft nog nooit voor iemand zijn nek uitgestoken.’

‘O?’ Met een koel glimlachje leunde dr. Flaherty achterover in haar karamelkleurige leren stoel. ‘Interessante formulering, inspecteur. Want volgens de literatuur zijn er twee soorten mensen die uw soort reactie vertonen als ze in extreem gevaar verkeren. Topatleten. En sociopaten.’